

[Indenrigsministeren.]

tion mod Odense By uden noget som helst Grundlag. Det vilde jo sagligt set være ganske uforvarligt handlet af Odense overfor disse andre Kommuner, og noget saadant vilde Odense Byraad selvfølgelig aldrig indlade sig paa. Jeg siger altsaa, at disse Kommissioners Arbejde vil blive fremmet det mest mulige fra Indenrigsministeriets Side, og jeg ventner Bistand og god Medvirkning hertil fra de Kommuner, som denne Sag angaar.

Det ærede Medlem spurgte mig endelig, om jeg meget snart vilde stille Forslag om en Revision af Indlemmelsesloven. Hertil skal jeg sige, at det kan jeg ikke give et afgørende Svar paa i Dag. Der er enkelte Bestemmelser i denne Lov, som jeg godt kunde tænke mig ændret. Paa den anden Side vil jeg dog bede Tingets Medlemmer betænke, at denne Indlemmelseslov fra 1920 har virket saaledes i de 9 Aar, hvori den har været gældende, at jeg ikke tror, nogen vil hævde, at der er sket Indlemmelser, som ikke har vist sig ønskelige ud fra rent saglige Synspunkter. I hvert Fald vil jeg gerne forbeholde mig at se Tiden an og gøre mine Iagttagelser, forinden jeg fremsætter et Revisionsforslag. Et kan jeg i hvert Fald sige ganske bestemt, at et Revisionsforslag bygget paa et Program som det, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt oplæste forleden, maa ingen vente. Det ærede Medlem udtrykte som sit Program paa dette Omraade, at Indlemmelse af en Kommune i en anden kun kan finde Sted efter Forhandling og gensidig Tilslutning, saa at Tvangsindlemmelse maa være udelukket. Ja, det er rigtigt, at den størst mulige Enighed er ønskelig i disse Indlemmelsessager, og jeg skal altid gøre mit yderste for at fremkalde et saa rimeligt Grundlag for Indlemmelsen, at Enighed kan opnaas, men hvis det i Lovgivningen skal fastslaas, at Tvang i Almindelighed i Fremtiden overhovedet ikke kan finde Sted, spaar jeg, at der praktisk talt fremtidig overhovedet ingen Indlemmelser finder Sted her i Danmark, hvor berettigede de end maatte være set ud fra Helhedens Synspunkt, idet det i Almindelighed er saaledes, at den ene Part er imod Indlemmelsen. Jeg er i øvrigt glad ved paa dette Omraade at være ganske enig med det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødts Partiformand, idet det ærede Medlem Hr. Christmas Møller under Behandlingen her i Tinget af Ændringer i Indlemmelsesloven den 3. April 1928 — Folketingstidenden 1927—28 Sp. 6390 — udtalte:

„Jeg tror dog...., at det er nød-

vendigt, hvor enig man end kan være i, at man ikke maa tvinge i den ene eller den anden Retning, at have en Instans, som til syvende og sidst kan sige, at saadan og saadan skal det være. Det giver Loven af 1920 Udtryk for, og det giver Ændringerne her i Virkeligheden ogsaa Udtryk for. Thi Loven, selv naar den en blevet ændret, ender paa alle Maader i, at man har en Instans, nemlig Indenrigsministeriet, som til syvende og sidst kan diktere: enten Indlemmelse eller ingen Indlemmelse.“

Og senere siger det ærede Medlem, at

„naar vi til næste Samling kommer til at staa overfor et Forslag om Ændring i Loven, kan vi for vort Vedkommende ønske den klarere og tydeligere, end den er. Men selve Princippet i Loven, at der bør være en øverste Instans, som kan hugge igennem, om jeg saa maa sige, lader sig efter min bedste Overbevisning ikke ændre“.

Det Synspunkt, som det konservative Partis Formand dér gav Udtryk for, er i øvrigt ogsaa tiltraadt af den tidligere Indenrigsminister Hr. Krag under Behandlingen af denne Sag i Folketinget den 24. Januar 1928 og af Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Elmquist, under samme Sags Behandling. Jeg maa derfor mene, at der i hvert Tilfælde er Enighed mellem alle Partier her i Rigsdagen om dette Synspunkt, selv om det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt privat har et andet Synspunkt.

Det ærede Medlem nævnte endelig Muligheden af at løse den Art Problemer, her er Tale om, ved et System af samvirkende Kommuner, og han nævnte i saa Henseende, at saadanne Systemer var praktiseret dels i Berlin, dels i Bryssel. Nu skal jeg ikke paa nogen Maade nægte, at der kan drages visse Sammenligninger mellem Berlin og Bryssel paa den ene Side og Odense paa den anden Side; Berlin og Bryssel er Hovedstænderne i henholdsvis Tyskland og Belgien, og Odense er Hovedstaden paa Fyn; men det kunde jo dog godt tænkes, at et saadant System var anbefalelsesværdigt i Millionbyer, uden at det derfor var det for en By af Odenses Størrelse. I øvrigt er Forholdet, saa vidt jeg ved, det, at der ganske rigtigt for Berlin har eksisteret en saakaldt „Zweckverbands-Gesetz“, men at den er hævet i 1920 ved en Lov, der sammensluttede omkring 100 omliggende Kommuner med Berlin. I Sverige har man siden 1919 haft en Lov om Kommunalforbund; den har været meget